

3. Про Концепцію державної політики у сфері реформування Державної кримінально-виконавчої служби України / Президент України. – Указ від 08.11.2012 р. № 631/2012 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/631/2012>

4. Богатирьов І.Г. Кримінально-виконавче право України: підручник / І.Г. Богатирьов. – К.: Правова єдність, 2008. – 352 с.

5. Кримінально-виконавче право України: (Загальна та Особлива частини): навч. посіб. / О.М. Джужа, С.Я. Фаренюк, В.О. Корчинський. – 2-е вид., перероб. та допов. – К.: Юрінком Інтер, 2002. – 448 с.

6. Ягунов Д.В. Державне управління пенітенціарною системою України: механізми ресоціалізації засуджених: дис. ... канд. наук: – 25.00.02 – держ. упр. / Д.В. Ягунов. – О., 2004. – 234 с.

УДК 343(043.2)

Бернацька В. В., студентка,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Катеринчук К. В., к.ю.н., доцент

ОСОБЛИВОСТІ ПРИЧЕТНОСТІ ДО ЗЛОЧИНУ

Причетність до злочину є однією із найбільш складних кримінально-правових проблем. Чинне кримінальне законодавство України не закріплює причетності до злочину як самостійного інституту кримінального права, не містить її родового поняття. Тому актуальною є розробка теоретичних засад закріплення причетності до злочину як окремого самостійного інституту кримінального права та встановлення підстав відповідальності причетних до злочину осіб.

Причетність до злочину - це діяння (дія чи бездіяльність) без ознак співучасті, що пов'язане з основним (попереднім) злочином, яке не сприяє та не обумовлює його вчинення [1, с. 117].

Ознаки причетності до злочину: причетна до злочину особа не бере безпосередньої участі у його вчиненні; діяння причетних осіб не перебуває у причинно-наслідковому зв'язку із вчиненням іншою особою основним (попереднім) злочином; не характеризується єдністю умислу виконавця основного (попереднього) злочину та причетної особи; ступінь суспільної небезпеки причетного діяння залежить від ступеня суспільної небезпеки основного (попереднього) злочину [1, с. 118].

На підставі положень ч. 6 і 7 ст. 27 КК України, з урахуванням теорії і сформованої практики, виділяються такі види причетності до злочину: 1) Заздалегідь не обіцяне приховування злочину - це активна діяльність особи по приховуванню злочинця, засобів і знарядь вчинення злочину, його слідів або предметів, здобутих злочинним шляхом. Це, наприклад,

випадок, коли вбивця в закривавленому одязі після вчинення злочину прийшов до свого знайомого і, розповівши про те, що трапилося, попросив дати йому інший одяг, а закривавлений спалити, що знайомий і вчинив. Перед нами заздальгідь не обіцяне приховування як злочинця, так і слідів злочину. Такий приховувач несе відповідальність за ст. 396 КК України.

2) Заздальгідь не обіцяне придбання чи збут майна, добутого злочинним шляхом - це активна діяльність особи, що виявляється у купівлі або іншій сплатній передачі майна, здобутого злочинним шляхом, або зберіганні такого майна. Мова йде лише про дії, заздальгідь не обіцяні. Придбання і збут, що не були заздальгідь обіцяні до закінчення злочину, тягнуть за собою відповідальність за самостійний злочин за ст. 198 КК України - як вид причетності до злочину (ч. 6 ст. 27 КК України).

3) Заздальгідь не обіцяне потурання злочину - виражається в тому, що особа, яка зобов'язана була і могла перешкодити вчиненню злочину, такому злочину не перешкоджає: злочин відбувається. Наприклад, працівник поліції, знаючи про злочин, що готується, його не припиняє, хоча зобов'язаний був це зробити, а тому злочин вчиняється. У Загальній частині КК прямо не встановлено відповідальність за потурання [1, с. 124].

4) Заздальгідь обіцяне недонесення про злочин - виражається у неповідомленні органам влади про злочин, що готується або вже вчинений. На відміну від приховування, недонесення - це діяльність пасивна (чиста бездіяльність) [1, с. 125].

Важливим аспектом ідеї конструювання самостійного інституту причетності до злочину є необхідність максимально точного фіксування межі між причетністю, співучастю та незлочинною поведінкою [2, с. 636].

На нашу думку, така межа має бути чітко встановленою та визначеною саме за допомогою нормативної оцінки та законодавчого закріплення. Через визначення інституту кримінального права, проєкціонування його ознак на причетність до злочину встановлено, що специфічна роль інституту причетності до злочину полягає в тому, що в його нормах має: 1) розкриватися загальні об'єктивні та суб'єктивні ознаки, властиві випадкам вчинення умисного або необережного діяння без ознак співучасті, яке не обумовлювало та не сприяло вчиненню основного (попереднього) злочину; 2) визначатися коло осіб, які мають нести відповідальність за таку злочинну поведінку; 3) встановлюватися правові підстави кримінальної відповідальності за вчинення причетного до злочину діяння [2, с. 639].

Якщо закріпити причетність до злочину як самостійний кримінально-правовий інститут, це у свою чергу, вирішить колізії, які виникають при кваліфікації причетних до злочину діянь на підставі чинних норм,

установить чіткі підстави кримінальної відповідальності причетних до злочину осіб, визначить коло суб'єктів, які не можуть бути притягнутими до кримінальної відповідальності за даний вид правопорушення, вирішить спеціальні питання звільнення від кримінальної відповідальності за причетність до злочину.

Література

1. Кримінальний кодекс України: наук.-практ. коментар: у 2 т. / за заг. ред. В.Я. Тація, В.І. Борисова та ін. – 5-е вид., допов. – Х.: Право, 2016. – Т. 1: Загальна частина / Ю.В. Баулін, В.І. Борисов, В.І. Тютюгін та ін. – 2016. – 376 с.

2. Пілявська Л.М. Законодавче закріплення причетності до злочину: історичний аспект / Л.М. Пілявська // Актуальні проблеми держави і права: зб. наук. праць / гол. ред. С.В. Ківалов; відп. за вип. В.М. Дрьомін. – О.: Юрид. л-ра, 2015. – Вип. 65. – С. 635-642.

УДК 343(043.2)

Богатюк А. О., студент,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Рибікова Г.В., старший викладач

ТЕРОРИЗМ ЯК ГЛОБАЛЬНА ПРОБЛЕМА ХХІ СТОЛІТТЯ

Однією з глобальних проблем ХХІ ст. стала ескалація тероризму. Тероризм сьогодні має виражений антигуманний характер, адже побільшало різних замахів на життя та здоров'я людей, зросла кількість вбивств на замовлення. Крім того, у діях терористів посилилась жорстокість, а також стало більше людських жертв у терористичних актах. Ці та інші прояви тероризму стали частішими внаслідок росту технічної оснащеності його виконавців. Як відомо, терористи мають у своєму арсеналі новітні вибухові пристрої та зброю великої руйнівної сили, транспорт і засоби зв'язку.

Поширення тероризму у ХХІ ст. набуло глобальних масштабів, тому окремі аспекти тероризму висвітлюються в монографіях, дисертаційних дослідженнях та статтях багатьох українських авторів, зокрема В. Антипенка, В. Трубова, В. Ємельянова, Л. Мошкової, Г. Токаревського, Ф. Рудича, І. Шкурата та ін.

Прогресивна думка дійшла висновку, що тероризм, як небезпечне явище людства, стоїть в одному ряду світових загроз поряд з організованою злочинністю, наркобізнесом, ядерною та екологічною небезпекою. Це обумовлено, насамперед тим, що тероризм стає самим поширеним засобом вирішення конфліктів у різних регіонах планети. Вірус насильства уражає як високорозвинені країни, так і периферію